

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.448 van 9 januari 2002
in de zaak A. 107.270/XIV-5446.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. LAUWERS,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Opperstraat 95

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 11 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 juni 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat St. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, die beweert van Somalische nationaliteit te zijn, is op 7 augustus 1998 België binnengekomen en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

Deze asielprocedure wordt afgesloten met een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 20 februari 2001 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Op 27 januari 2000 heeft verzoekster een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/.

1.3. De nota van het onderzoekssecretariaat dateert van 6 november 2000.

1.4. Verzoekster is door de Commissie op 10 april 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. De tweede kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 15 mei 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoekster. Dit advies bevat de volgende overwegingen :

- “1. De aanvraag werd tijdig ingediend.
2. De aanvraag werd ingediend op grond van artikel 2,2/, van de regularisatiewet.
3. Betrokkene heeft op 7 augustus 1998 asiel gevraagd. Bij beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 20 februari 2001 werd haar de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Betrokkene beweert een beroep tegen deze beslissing te zullen indienen bij de Raad van State. Betrokkene houdt voor de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu.

Terzake stelt de Vaste Beroepscommissie in voormelde beslissing het volgende vast :

‘Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat appellante geen elementaire kennis heeft van Somalië; dat ze de naam niet kent van de militie van Aideed (verhoor ten gronde 01/08/2000); dat ze niet weet tot welke subclan van de Hawiye haar beschermheer S. I. behoorde; dat appellante ter zitting toegeeft dat het kiezen van de juiste beschermheren, voor de weinige Reer Hamer die het land niet hadden verlaten, van levensbelang was; dat ze slechts stelt dat het een goede vriend was en ze daarom zijn clan niet moest kennen; dat ze evenmin weet welke militie haar man heeft doodgeschoten; dat dit gebrek aan elementaire kennis appellantes geloofwaardigheid ernstig ondermijnt,

Overwegende dat appellante ter zitting herhaalt dat ze van begin 1991 tot juni 1993 in Brawa verbleef; dat de bestreden beslissing reeds wees op appellantes gebrek aan kennis van deze stad; dat ze ook ter zitting geen nuttige gegevens kan geven over de stad waar ze verbleef en volgens haar verklaringen marktkramer was; dat haar echtgenoot in lederwaren deed doch dat ze niet kan situeren in welke buurt het centrum lag voor de lederbewerking; dat het niet aannemelijk is dat appellante als groentenverkoopster op de markt, niet weet dat Brawa een lokale taal kent, noch de gebruikelijke naam kent van de Shanshi wijk of andere wijken; dat appellante haar verblijf in Brawa niet aannemelijk maakt;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat appellante de klassieke vragen van het dringend beroep van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan beantwoorden; dat ter zitting blijkt dat ze echter haar eigen straat en buurt niet kent, dat ze verkeerdelijk stelt dat de '21th October Road' uitsluitend in de Hodan wijk ligt en er dwars doorheen loopt; dat ze de straat eveneens verkeerd beschrijft en niet weet welke belangrijke gebouwen er in haar directe buurt liggen;

Dat appellante ter zitting evenmin de belangrijkste dagelijkse moeilijkheden kan beschrijven en dit niettegenstaande ze ook in Mogadishu op de markt groenten verkocht; dat ze stelt dat de 'green line' reeds in 1995 verdween terwijl dit pas in 1998 het geval was- dat ze niet weet wie de controle uitoefent in haar wijk terwijl dit elementair is voor haar bescherming en voor de mogelijkheid om handel te drijven op de markt; dat appellante tenslotte wel correct stelt dat de Cigali-markt in Hodan ligt maar niet weet welke belangrijke gebouwen er in de directe buurt van liggen; dat appellante niet aannemelijk maakt dat ze jarenlang in Mogadishu woonde en werkte; dat ze geenszins bekend is met de oorlogssituatie in Somalië, Dat aangezien bovengestelde, appellante haar identiteit en haar nationaliteit niet aannemelijk maakt’;

Het betreft hier de beoordeling van een feitelijke toedracht, waaraan een beroep bij de Raad van State geen afbreuk kan doen.

Gelet op de feitelijke vaststellingen van de Vaste Beroepscommissie, die voor de toepassing van voormeld artikel 2,2/, van wezenlijke aard zijn, kan niet worden aangenomen dat betrokkene om redenen onafhankelijk van haar wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar zij voor haar aankomst in België gewoonlijk verbleven heeft, noch naar haar land van herkomst, noch naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft.”.

1.6. Op 18 juni 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel, eerste tak

Justice must not only be done, it must also be seen to be done, schending van het principe van de objectieve onpartijdigheid van de rechter

Verzoekster kan het niet aannemen dat de 2e kamer van de Commissie voor Regularisatie, en die haar zaak behandelde, werd voorgezeten door Dhr. Frank Hoffer, nu uit onderzoek blijkt dat deze zelfde persoon alleenzetelend rechter is in de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

Het grote principe van de regularisatiecampagne was juist dat de asielaanvragen, en die in een groot aantal dossiers simultaan hangende zijn, niet zouden worden 'overgedaan', of 'gerecupereerd' voor de Regularisatiecommissie.

Als de verzoekers zich aan dit principe dienen te houden, dan ook de inrichtende autoriteiten.

Het evidente gevaar van het inzetten van hetzelfde personeel, bij de behandeling van de asielaanvraag, en de vraag tot regularisatie is in het dossier van verzoekster wel zeer sterk tot uiting gekomen.

De motivatie in de bestreden beslissing valt immers slechts uite(n) in drie luiken :

luik 1 : de aanvraag is tijdig ingediend.

luik 2 : de aanvraag is gestoeld op artikel 2.2 van de regularisatiewet

luik 3 : een FOTOCOPIE van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie, genomen jegens verzoekster op datum van 20.02.2001, waartegen ondertussen beroep hangt bij de Raad.

De voorzitter liet zich trouwens tijdens de zitting ontvallen : 'We kunnen toch nu niet stellen dat verzoekster haar Somalische identiteit en nationaliteit kan hard maken, als de Vaste Beroepscommissie (lees : mijn collega's) zopas hebben beslist dat ze dat niet kan'.

Aldus werd voorbijgegaan aan essentiële rechtsregels (ook essentiële bewijsregels) en werden essentiële elementen uit het dossier dat verzoekster indiende voor haar regularisatie overgeslagen, en totaal niet behandeld in de bestreden beslissing (infra). Eerste middel, tweede tak

Voor wat betreft de identiteit en de nationaliteit van verzoekster :

Schending van de bewijsregels (bewijs door simpele verwijzing), manifeste miskennen van de elementen van het dossier, afwezigheid van enige motivatie, schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Identiteit is niet te verwarren met nationaliteit, en daar waar een roepnaam of een valse snor door lang gebruik te goeder trouw, deel kunnen gaan uitmaken van de identiteit van iemand, gaat het helemaal anders voor de nationaliteit.

Het volstaat derhalve niet om gedurende twintig jaar te roepen dat men Belgische onderdaan is, om ook de Belgische nationaliteit te verwerven, nu nationaliteit enkel kan uitgaan van een soevereine staat die aan een bepaald persoon al dan niet erkenning geeft als burger.

Verzoekster is afkomstig uit Somalië; land in oorlog en zonder centraal gezag.

Zij is in de absolute onmogelijkheid om zich identiteitsdocumenten te verschaffen of te doen afleveren.

De Verenigde Kamer van de Regularisatiecommissie beslisten, en dit is nu vaste rechtspraak van de Regularisatiecommissie, dat voor de landen zonder centraal gezag het bewijs van nationaliteit kan verkregen worden uit de analyse betreffende de identiteit.

Deze kans werd aan verzoekster niet gegeven, en er was eigenlijk geen onderzoek naar haar identiteit, nu louter de beslissing van de Vaste Beroepscommissie in haar zaak werd overgeschreven.

Aldus werd voorbijgegaan aan het bewijs van identiteit en nationaliteit dat verzoekster bijbracht, en onder meer bestaande uit EEN GANSE RESEM getuigenverklaringen, van allen Somalische onderdanen, en die verzoekster als Somalische erkennen.

Hierop werd niet geantwoord in de bestreden beslissing, en er is geen enkele motivering te bespeuren naar het waarom deze getuigenissen -in het voordeel van verzoekster- niet als bewijs konden worden aangenomen, of als bewijs werden geweerd.

Er moet gedacht worden dat de Vaste Beroepscommissie als enige de Universele Waarheid in pacht heeft, en dat al degene die een verklaring aflegden in het voordeel van verzoekster allemaal snode leugenaars zijn ...

Dit kan niet opgaan, en er is ex lege geen enkele reden om het resultaat van een onderzoek van de Vaste Beroepscommissie boven een getuigenbewijs te plaatsen, toch

in elk geval niet in het kader van een procedure tot regularisatie (en die dus van de asielpprocedure gescheiden is).

Verzoekster ging ook na de inberaadname van haar zaak verder met het verzamelen van getuigenissen, en brengt deze bij in annex van haar verzoekschrift.

Het gaat daarbij meer bepaald om de getuigenis van M. S. S. (de dochter van de oud president van Somalië - S. B.), haar echtgenoot A. A., en alweer een ganse resem getuigen te goeder trouw, en waarvan de meesten erkend werden als UNO Vluchteling, alsook getuigenis van alle gekende en minder gekende zelfhulpgroepen voor Somali's in België (Semafole en Somabel).

In het dossier van verzoekster is de Regularisatiecommissie (en bij uitbreiding dus ook de minister) wel zéér slecht gekomen met een loutere motivering door verwijzing, zonder te antwoorden op de getuigenissen die zich in het dossier bevinden, en de andere elementen die haar identiteit (meer dan) aannemelijk maken.”;

3.1.2.1. Overwegende dat uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet blijkt dat Frank HOFFER, lid van de regularisatiecommissie en ondertekenaar van het thans bestreden advies, heeft deelgenomen aan de redactie van deze beslissing of dat hij voorafgaand aan de beslissing, zich heeft gelast met het onderzoek van de zaak; dat de enkele omstandigheid dat hij rechter is binnen de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen onvoldoende is om van enige schijn van partijdigheid gewag te kunnen maken;

3.1.2.2. Overwegende dat niets belet dat de regularisatiecommissie en derhalve ook de Minister van Binnenlandse Zaken, zich bij het onderzoek van de identiteit en nationaliteit van de regularisatie-aanvrager, baseert op vaststellingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hieromtrent; dat de rechtspraak van de algemene vergadering van de Commissie voor regularisatie slechts richtlijnen bevat waaraan geen bindende kracht kan worden ontleend; dat verzoekster niet de juistheid betwist van de vaststellingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel, eerste tak

Manifeste miskenning van de aanvrager, gebrek aan beslissing aangaande het minderjarig kind.

Overwegende dat de regularisatievraag werd ingediend op een moment dat verzoekster hoogzwanger was van haar laatstgeboren kind, S. Dat zij de naam van haar vooroverleden echtgenoot heeft opgegeven in haar asielaanvraag, alsook de namen van haar kinderen die op dat moment geboren waren, en waarvan er slechts één het tot België had gehaald, de minderjarige R. (Mogadisho 19.04.1992).

Dat de regularisatieaanvraag initieel dus slechts verzoekster en R. kon omvatten.

Dat het geboorteuittreksel van S. (Brussel, 17.02.2000) aan het dossier werd gevoegd, met vraag om uitbreiding van de regularisatieaanvraag ten aanzien van dit minderjarige kind.

Dat hierover in de bestreden beslissing niet het minste spoor van terug te vinden is

Dat men er dus van mag uitgaan dat dit element (een kind van één jaar oud, in Brussel geboren) helemaal niet heeft meegespeeld in de deliberatie, terwijl dit nochtans een van de essentiële elementen had moeten zijn in de appreciatie van de onmogelijkheid van terugkeer (infra).

Op dit middel werd niet geantwoord;

Tweede middel, tweede tak

Voor wat betreft de onmogelijkheid van terugkeer :

Schending van de bewijsregels (bewijs door simpele verwijzing), manifeste miskenning van de elementen van het dossier, afwezigheid van enige motivatie, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, mensonwaardige behandeling door geforceerde terugkeer (art. 3 EVRM), schending van de Belgische strafwet, vrouwenbesnijdenis, recht op huwelijk (art. 8 EVRM).

De asielaanvraag is volledig onderscheiden van de regularisatieaanvraag.

Eerstens dient te worden vastgesteld dat geen enkele motivatie werd gegeven aangaande het afwijzen van de regularisatieaanvraag op dit criterium, terwijl het belang hiervan nochtans aanzienlijk is, en hierover uitvoerig werd gepleit tijdens de behandeling van de zaak.

Wat de regularisatiecommissie en de minister ook moge zeggen, en zelfs al is er een afwijzende beschikking van de Vaste Beroepscommissie, het moge voor elk objectief waarnemer zijn dat verzoekster afkomstig is uit de hoorn van Afrika, meer bepaald het deel waar men Somalisch spreekt...

Het Somalisch is dan ook de moedertaal van verzoekster ...

Verzoekster zelf onderging in haar prille jeugd de vrouwenbesnijdenis (d.w.z. het wegsnijden van grote en kleine schaamlippen, en -tijdens het dichtnaaien- vervanging van de geslachtsdelen door holle acaciadoornen - één voor de urine, één voor het menstratiebloed), en wil, mede door het feit dat zij tot inzicht is gekomen door de westerse invloed die zij onderging gedurende de jaren die zij reeds in België verbleef, haar twee jonge dochters voor deze wanpraktijken behoeden.

De vice-voorzitster van de vzw GAMS - België, die internationaal in de bres springt tegen deze seksuele mutilatie was trouwens als 'derde', of als getuige, aanwezig bij de behandeling van de zaak van verzoekster voor de Regularisatiecommissie.

Verzoekster brengt in annex aan huidig verzoekschrift, een bijkomend attest van GAMS - België aangaande deze zaak, en twee medische attesten van het kinderziekenhuis Koningin Fabiola waaruit blijkt dat de twee minderjarige dochter van verzoekster, en die bij haar leven, niet besneden zijn.

Verzoekster zou dit graag zo houden, en is hierin gesterkt door de recente strafbaarstelling van vrouwenbesnijdenis in de Belgische strafwet.

Onmogelijkheid van terugkeer voor de twee minderjarige dochters (nog afgezien van het feit dat de jongste in Brussel geboren werd) zit hem in het feit dat zij in Somalië (of bij uitbreiding de gehele hoorn van Afrika) zullen dienen blootgesteld te worden aan seksuele mutilatie, al was het maar om niet als hoer gebrandmerkt te worden, of om enige mogelijkheid te houden op het vinden van een huwelijkspartner.

Het kan niet de teneur zijn van de Belgische strafwet om seksuele mutilatie op minderjarige meisjes (en waarvan de meesten afkomstig zijn uit moslimlanden zoals Somalië, Ethiopië etc. - dat wist de wetgever ook wel) in België te verbieden, om deze meisjes dan uit te zetten naar het land van herkomst waarna de verboden mutilatie dan toch zonder hinder zou kunnen uitgevoerd worden ...

Hierin schuilt onmiskenbaar een schending van artikel 3 van het EVRM dat denigreren- de en mensonwaardige behandeling verboden stelt.

Het zou derhalve nog meer laakbaar zijn voor de Belgische staat om aan dergelijke zaken te gaan meewerken door zelf de repatriatievluchten te gaan organiseren, nu de strafrechter de Belgische staat in dat geval zonder meer als mededader zou aanmerken. Spijtig genoeg werd op de ganse argumentatie niet geantwoord, en is hiervan geen woord terug te vinden in de motivatie van de bestreden beslissing.

Woorden vervliegen, geschriften blijven ?, Gelukkig liet mevrouw Suad Aden, vice voorzitter van Gams haar visitekaartje achter in het dossier, en was zij ook lijfelijc aanwezig bij de behandeling van de zaak van verzoekster.

Verder heeft verzoekster Somalië verlaten, land van oorsprong, om gegronde redenen van vrees voor vervolging waarvan zij het voorwerp was omdat zij behoort tot een minderheidsclan, de onmogelijkheid van de centrale staat om bescherming te bieden, en de onmogelijkheid van die staat om de goederen en materiële voordelen van verzoekster te beschermen tegen de aanspraken van derden.

Aangezien er geen enkele uitweg was, en de vijandigheden niet stopten, doch integendeel nog erger werden, heeft verzoekster, in samenspraak met haar familie, de beslissing genomen om haar land te verlaten.

Dat, bij gebrek aan een centrale Somalische, niemand bekwaam is om orde te doen heersen en bescherming te bieden aan haar burgers. Dat er nog steeds rivaliserende fracties bestaan die milities bewapen die volledig buiten elke controle vallen en dat er bijgevolg een zeer ernstig nadeel zou worden berokkend aan verzoekster indien zij terug moet naar Somalië, aangezien zij er het voorwerp zou worden van aantasting aan haar vrijheid en fysieke integriteit.

Dat zelfs de minimale garanties voor een respect van de rechten en vrijheden, zoals erkend in de Europese conventie voor de rechten van de mens, niet kunnen worden gegarandeerd.

Dat de oogst van 1998 in gans de hoorn van Afrika de meest desastreuze was van het laatste decennium, doch dat de oogsten van 1999 en 2000 nog minder opbrachten.

Er zijn aanhoudende berichten van hongersnood, door de voortdurende clantwisten.

De enige manier van overleven in Somalië blijkt wel te zijn om zelf naar de wapens te grijpen en zich in te schrijven bij een gewapende militie teneinde als een soort roofridder het weinige voedsel van de overgebleven dorpelingen gewapenderhand af te nemen.

Verzoekster kan toch niet gedwongen worden om hieraan deel te nemen.

Het zou eveneens problematisch zijn, indien verzoekster wordt teruggeleid naar een derde land waar zij dan ofwel niet binnen mag aangezien zij niet de juiste papieren heeft, ofwel, waar zij geen enkele aanvraag tot erkenning van haar statuut van vluchteling mag doen aangezien zij dat reeds in België deed, ofwel dat dit derde land de Conventie van Genève niet erkend, ofwel waar zij kan verblijven, maar dan als niet erkende vluchteling, hetgeen wil zeggen zonder steun of hulp.

Dit alles wordt eveneens impliciet erkend door de Belgische Staat die, om begrijpelijke redenen, de uitwijzing van Somali's voor onbepaalde tijd heeft opgeschort.”;

3.2.2.1. Overwegende, wat de eerste tak in het middel betreft dat verzoekster niet uiteenzet welke rechtsregel of algemeen beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden; dat de Raad van State geen beginselen gekend zijn als “manifeste miskennen van de aanvrager” en “gebrek aan beslissing aangaande het minderjarig kind”; dat de eerste tak van het middel niet ontvankelijk is;

3.2.2.2. Overwegende dat verzoekster in haar schriftelijke verklaring, bijgevoegd bij haar regularisatieaanvraag, de redenen heeft uiteengezet waarom zij niet terug kan naar Somalië; dat het advies van de Commissie voor regularisatie precies stelt dat zij haar Somalische identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakt; dat verzoekster de juistheid van dit motief niet betwist; dat het advies van de Commissie voor regularisatie en bijgevolg ook de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken waarin de overwegingen van het advies worden onderschreven, derhalve op afdoende wijze aangeeft waarom niet kan worden aangenomen dat betrokkene om redenen onafhankelijk van haar wil niet kan terugkeren naar het land of de landen waar zij voor haar aankomst in België gewoonlijk verbleven heeft, noch naar het land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit heeft; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.